

ЕВОЛЮЦІЯ ЕТАПІВ РОЗВИТКУ ГОТЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ

В сучасних умовах розвиток готельної індустрії неможливий без новітніх технологій і сучасного обладнання. Неможливо досягти високого рівня якості послуг і функціонування туристської логістики без сучасних інформаційних технологій і ефективних та надійних систем захисту. Обмеженість практики використання електронних та автоматизованих систем бронювання готельних номерів та новітніх технологій у процесі здійснення обслуговування в готелях та інших закладах розміщення значно гальмують розвиток галузі.

В даний час актуально є те, що Україна постраждала від різкого падіння туристичних потоків через військовий конфлікт. Так, Україна у 2016 році за рейтингом Всесвітнього Економічного Форуму потрапила у ТОП-10 найнебезпечніших країн для подорожування у світі. На сучасному етапі розвитку готельна індустрія України має ряд певних проблем, які перешкоджають відповідності європейським стандартам якості послуг у підприємствах готельного господарства. Незначна їх кількість є готелями міжнародного класу. Лише 197 готелів від загальної кількості мають підтверджений рейтинг класифікації готелів за зірками (5 зірок – 36; 4 зірки – 71; 3 зірки – 59; дві зірки – 15; одна зірка – 16 готелів)[1]. В Україні практично немає таких поширених у світі засобів колективного розміщення туристів, як мотелі, кемпінги, молодіжні бази тощо. А саме такі туристські підприємства могли би забезпечити створення кількості додаткових робочих місць і дати поштовх розвитку галузі. Недостатніми є і обсяги інвестування в оновлення і будівництво нових закладів колективного розміщення туристів. Низьким є рівень конкуренції на готельному

ринку, відсутні корпоративні стандарти управління якістю послуг в закладах колективного розміщення туристів. Проблему становить і невелика кількість кваліфікованих фахівців у галузі обслуговування та управління підприємствами готельного господарства. Технологічна відсталість галузі; високий рівень податкового навантаження; недосконалість законодавчо-правової бази і її невідповідність сучасним вимогам; низька платоспроможність населення теж гальмують розвиток туризму країни і готельної індустрії зокрема[2].

В Україні спостерігається невідповідність цін рівню якості готельних послуг.

Вартість проживання в українських готелях в 2-3 рази перевищує вартість проживання в готелях аналогічного рівня країн Європи, що зумовлено неналежним державним регулюванням цієї сфери. Виведення України до числа провідних туристичних країн світу і перетворення готельної індустрії України на конкурентоспроможну і рентабельну є завданням комплексним і вимагає системних зусиль. Для цього потрібно створити: - безпечні умови для здійснення туристичної подорожі; - стратегію розвитку готельного господарства; - оптимальну нормативно-правову базу для розвитку туристської та готельної індустрії галузі та її інфраструктури; - належні умови для залучення інвестицій для будівництва і реконструкції готельного господарства; - мережу альтернативних засобів розміщення економного класу (хостелів, міні-готелів, апартаментів); - сприятливі умови для розвитку в'їзного та внутрішнього туризму. Туристична сфера загалом та готельна індустрія зокрема стають швидко зростаючим бізнесом, що приносить значні грошові надходження, у тому числі валютні. Україна має величезний потенціал і можливості для подальшого розвитку готельної і туристичної сфери за сприятливих умов та залучення інвестицій у сферу туризму й готельної індустрії. Для комплексного і якісного розвитку готельної індустрії в Україні найперше потрібна стабільна військова і політична ситуація, а також створення сприятливого бізнес-клімату, який привабить інвестиції в туристичну галузь країни.

Ключові слова: еволюція, розвиток, готельні підприємства.

Список використаних джерел:

1. Луговий Б. В. Проблеми розвитку в'їзного туризму в Україні / Луговий Б. В. // Розвиток методів управління та господарювання на транспорті. – 2022. – № 2(79). – С. 53–64.
2. Ткаченко А. М. Проблеми та перспективи розвитку готельного бізнесу в умовах сьогодення / Ткаченко А. М., Лелі Ю. Г. // Причорноморські економічні студії. – 2016. – Вип. 12-1. – С. 185–188.